

Inventáře a katalogy Zemského archivu v Opavě
pracoviště v Janovicích u Rýmařova

Číslo listu JAF: 1552
Číslo pomůcky: 694

Rodinný archiv Žerotínů - Bludov

/1295/ 1427 - 1947

Inventář

Zpracovali: PhDr. Erich Šefčík
Mgr. Milena Kallerová

Obsah

Úvod	str. 3 – 15
Literatura	str. 16
Zkratky	str. 17
1. Písemnosti týkající se celého rodu	
A. Pojišťující společenské výsady a majetek rodu	
I. Listiny	str. 18 – 29
II. Diplomy a čestná uznání	str. 30 – 37
B. Písemnosti vzniklé ze správy rodinného jmění a statků	
I. Kupní smlouvy, prodeje	str. 37 – 38
II. Testamenty, pozůstalostní spisy	str. 38 – 45
III. Nadace, nadace duchovní	str. 46 – 48
IV. Dílčí procesy a dědická narovnání	str. 48 – 50
C. Ostatní písemnosti týkající se celého rodu	
I. Genealogické rozrody a vývody, rodinné památky	str. 51 – 56
II. Matriční písemnosti	str. 56 – 60
III. Ostatní, jinam nezařazené písemnosti	str. 60 – 63
2. Osobní písemnosti členů rodu	str. 63 - 82
Tisky, litografie, fotografie	str. 83
3. Spisy vzešlé z činnosti patrimoniální a velkostatkové správy	
A. Protokoly inkviziční komise ve Velkých Losinách	str. 84 – 87
B. Písemnosti Vs Prusy	
I. Knihy	str. 88
II. Spisy	str. 88 – 89
III. Mapy a plány	str. 90 – 91
Rejstříky	
Jmenný	str. 92 – 100
Místní	str. 101 – 104
Věcný	str. 105 – 111

Úvod

I.

Jedním z nejvýznamnějších a nejstarších moravských rodů jsou Žerotínové. Jejich jméno se v literatuře běžně odvozuje od vsi Žerotín u Šternberka. Prvá zmínka o tomto rodu je roku 1200; je to však falsum ze 14. století a v něm je jmenován Blud z Bludova, pokládán všeobecně za předka rodu.

Již v XIII. století se Žerotínové rozdělili na několik větví. V 15. stol. – po vymření větve z Čistého Slemene, ze Sucholomě a jiných méně významných větví – se rod Žerotínů dělí na dvě, napajedelskou a fulneckou. Prvá počátkem 17. století vymřela. Přetrvala jen větev fulnecká, která se již během 16. století dělí na pošlosti, šumpersko – vízmberskou a strážnicko – kolínskou. 17. století přetrvala pouze pošlost šumpersko – vízmberská s liniemi falckenberskou, vymřelou roku 1779 Bernardem, a losinsko – vízmberskou, z níž vyšla i pozdější hrabata ze Žerotínů a Lilgenau. Po prohraném stavovském odboji přišla i tato větev o svůj rodový majetek Losiny y Vízmberk. Ve třicátých letech 17. stol. jim však císař majetek vrátil. Přemek z Žerotína mohl dokonce setrvat na luteránské víře. Po Přemkově smrti roku 1652 museli však jeho potomci přestoupit ke katolictví. Syn Přemek držel po svém bratru Karlu Jindřichovi, který odešel do emigrace, vedle svého vízmberského dědictví i Losiny a se svou manželkou Eliškou z Oppersdorfu Třemešek a Drahanovice. Jejich synové Antonín František Maxmilián a Jan Jáchym převzali r. 1696 po Bernardu Ferdinandu z Žerotína opět panství valašskomeziříčské. Když roku 1706 zemřel Maxmilián, jenž vlastnil i Vízmberk, bez potomků, spravoval Jan Jáchym Losiny, Vízmberk, Třemešek a Meziříčí sám. Roku 1710 přikoupil dříve ztracený Bludov a Chromeč. Roku 1706 povýšil císař Jana Jáchyma (+1716), jež odvozoval svůj původ od moskevských knížat, na říšského hraběte.

Syn Jana Jáchyma Jan Ludvík zdědil po své matce Ludovice z Lilgenau, zemřelé roku 1737, fideikomisní panství Prusy ve Slezsku. Proto v r. 1740 spojil Jan Ludvík (+1761) svůj znak se znakem vymřelých svobodných pánů z Lilgenau. Od té doby se Žerotínové psali jako hrabata ze Žerotína, svobodní páni z Lilgenau.

Synové Jana Ludvíka se o majetek rozdělili tak, že společně drželi manství Meziříčí, Jan Karel držel sám Vízmberk a Prusy, Ludvík Antonín Losiny a Josef Karel Třemešek, Bludov a Chromeč. Všichni tři zastávali vysoké státní a dvorské úřady. Josef Karel (+1814) byl moravským presidentem apelací, Jan Karel (+1775) komorním radou dvorské komory a intendantem kapely pruského krále Bedřicha II., Ludvík Antonín (+1808) zastával úřad soudce zemského a pak dvorního rady. Období jejich života bylo tak druhým a posledním rozmachem žerotínského rodu.

Na sklonku 18. a začátku 19. století se však začaly hromadit hospodářské těžkosti, jejichž důsledek se projevil v odprodeji některých panství. Jan Karel byl nucen roku 1770 prodat Vízmberk, Ludvík Antonín roku 1802 dokonce rodové sídlo Losiny a přenést centrum svých statků do nedalekého Bludova.

Z dalších členů rodu nabylo většího významu jako úřednická rakouská šlechta jen potomstvo Josefa Karla a Johanky Schrattenbachové. Mladší syn Jan Ludvík zemřel kolem roku 1813 ještě za otcova života. Starší syn František Josef (+1745) studoval nejprve práva a stal se radou u moravského gubernia. Roku 1817 se vzdal svého úřadu a zabýval se pouze správou svých statků Bludova, Chromče, Meziříčí, Prus a domu v Brně.

Syn Františka Josefa Zdeněk Arnošt se oženil s hraběnkou Gabrielou rozenou Almássy, sestrou pozdějšího předsedy revoluční uherské vlády z roku 1848 Pavla Almássyho. Zdeněk Arnošt měl dva syny. Starší Přemek přestoupil po sňatku s uherskou šlechtičnou Bertou rozenou z Pottornay na kalvínství. Byl proto zbaven dědictví a

odstěhoval se do Uher. Mladší syn Karel Emanuel zastával od r. 1900 úřad moravského místodržícího. Z úřadu odstoupil roku 1906. Později se věnoval jen správě svých statků a v roce 1934 zemřel jako poslední moravský Žerotín na Bludově. Hlavně jeho zásluhou se zachovaly mnohé rodové písemnosti, které soustavně shromažďoval.

Manželka Karla Emanuela Zdeňka roz. Podstatská – Thonsern (+1947) spolu se svými dcerami Gabrielou a Helenou provdanou Mornsteinovou zdělila velkostatek Bludov a třetí dcera Margareta, provd. Arco, zbytkový statek Poličná. Fideikomisní Prusy byly v roce 1922 německým státem vyvlastněny.

Roku 1813 byl velkostatek Valašské Meziříčí rozdělen a v rukou žerotínského rodu zůstala jen jeho menší část, totiž statek Valašské Meziříčí – Poličná. Po prvé pozemkové reformě zůstala Poličná Žerotínům jako zbytkový statek. Bludov byl konfiskován až v roce 1945.

Potomci Přemka z Žerotína doposud žijí.

Podrobnější genealogie hrabat Žerotínů je uvedena v příloze tohoto inventáře.

II.

Žerotínský rodinný archiv je vlastně sbírkou archiválií různorodé proveniencí. Jednotlivé písemnosti skloubil ve více méně logický celek až Karel Emanuel z Žerotína na počátku 20. stol. Archiv netvoří pouze písemnosti větve losinsko-vízmberské, jak by odpovídalo názvu fondu, ale je spíše souborem žerotínských písemností všech větví, jak se je podařilo posledním na rodové tradici lpícím Žerotínům nashromáždit.

Prvním z Žerotínů, který započal shromažďovat roztroušené žerotínské památky, byl Zdeněk z Žerotína. Ten již v roce 1852 koupil z hořovické zámecké knihovny rukopisy žerotínského původu, písemnosti Karla st., jeho bratra Jana Diviše (+1616) a strýce Bedřicha na Napajedlích (+1598), známé dnes jako „Bludovské kopiáře“. Tyto kopiáře byly původně v majetku Karla staršího z Žerotína. Po jeho smrti (1636) přešly na dědice, Karlova vnuka, Karla Bruntálského z Vrbna. Když v roce 1638 zemřel i Karel Bruntálský, změnily kopiáře opět svého majitele. Stal se jím strýc Karla Bruntálského, Václav z Vrbna a Fulneku. Kopiáře byly nadále i s jinými rodinnými písemnostmi uloženy na fulneckém zámku. Když syn Václavův, Jan František (1634-1705) vyženil statek Hořovice v Čechách, byl archiv převezen tam. Hořovice se staly totiž novým sídlem rodu. V roce 1852 Vrbnové prodali Hořovice a archiv žerotínsko-vrbenský byl dle zpráv historiků z větší části zničen. Bludovské kopiáře koupil, jak již bylo výše podotknuto, Zdeněk z Žerotína. Až do roku 1931 byly chovány v bludovské zámecké knihovně, později deponovány v Zemském archivu v Brně jako „Žerotínské depositum“. Vedle již výše jmenovaných kopiářů větve fulnecké byly v depositu chovány i rukopisy větve losinsko-vízmberské. Tyto byly do roku 1802 součástí losinské zámecké knihovny, později až do roku 1931 na Bludově. Podrobnější údaje viz A: Haas, Archiv žerotínsko-vrbenský, Praha 1948.

Archiv větve velkolosinské byl až do roku 1802 uložen jako součást zámecké knihovny ve Velkých Losinách. Po odprodeji panství Velké Losiny byl archiv přenesen do nového sídla hrabat z Žerotína na Bludov. Zde se archivu věnoval a rozmnožil počet rodinných písemností především Zdeněk z Žerotína a s ještě větší láskou k historii rodu jeho syn Karel Emanuel. Když již nevykonával funkci moravského místodržícího (po r. 1906), pokusil se archiv uspořádat a sepsat. Do soupisu pojal rodinné písemnosti, jako různé smlouvy, privilegia, testamenty, genealogické doklady a některá akta týkající se držby žerotínských velkostatků. Přiřadil tu i vyšetřovací spisy k čarodějnickým procesům na panství Velké Losiny z let 1678-1692. Protokoly byly původně součástí

velkostatkového archivu velkolosinského. Po prodeji Velkých Losin Ludvík Antonín z Žerotína si je spolu s jinými písemnostmi vzal na Bludov, již v roce 1908 je však Karel Emanuel z Žerotína předal pro jejich historickou závažnost a jedinečnost Zemskému archivu v Brně, odkud byly předány do Janovic a připojeny k ostatním písemnostem rodinného archivu.

Od roku 1802 až do roku 1951 byl žerotínský archiv uložen na bludovském zámku. Zůstal tu tedy i po konfiskaci majetku posledních držitelů velkostatku Bludov Zdeňky z Žerotína a její dcery Heleny Mornsteinové, roz. Žerotínové. V roce 1951 byl přemístěn do Janovic.

„Žerotínské depozitum“, obsahující vesměs bludovské kopíáře s opisy korespondence některých veřejně činných členů rodů, zvláště moravského hejtmána Karla st. z Žerotína, byly Moravským zemským archivem Brno předány do Janovic v r. 1989.

V r. 1991 předalo Okresní vlastivědné muzeum v Šumperku z depozitáře zámku ve Velkých Losinách soubor fotografií a alb fotografií a pohlednic a v r. 1992 bylo získáno několik žerotínských fotografií od soukromé osoby.

Z fondu Archiv žerotínsko-vrbenský, převzatém v r. 1989 Zemským archivem v Opavě od Státního ústředního archivu Praha, byl vyčleněn soupis dluhů po Janu Divišovi z Žerotína a do Janovic předán v r. 1993.

Opět byl na Janovickém pracovišti nalezen materiál, který PhDr. Erich Šefčík pokládal v r. 1970 při původním zpracování fondu za ztracený – zejména se jedná o rukopisy označené v Boháčkově a Čadově katalogu bludovských žerotínských rukopisů č. 7 a 67 (viz Sborník Národního muzea v Praze, r. 1958), pět alb litografických portrétů šlechty, několik genealogických map, mezi nimi i vývod Karla st. z Žerotína, a řadu diplomů čestného občanství a členství ve spolcích.

Po převzetí „Žerotínského depozita“, dalších dodatků a nálezů písemností považovaných za ztracené narostlo množství dodatků fondu RA Žerotín-Bludov tak, že jsme považovali za účelné je zpracovat a dořadit k materiálu, který byl zpracován v r. 1970 do podoby ideálního inventáře. To znamenalo rovněž doplnit a přepsat původní ideální inventář při zachování způsobu zpracování a pořádacího schématu použitého dr. Šefčíkem, doplnit úvod k inventáři a nově zpracovat rejstříky.

III.

Rodinný archiv Žerotínů-Bludov, uložený dnes v Janovicích, tvoří jen část, byť podstatnou, velkého souboru žerotínských písemností roztroušených v mnoha archivech a knihovnách na našem území, ale zlomkovitě i v cizině (Rakousko, Maďarsko, Německo).

Protože již od r. 1713 byly žerotínské písemnosti ukládány do zámeckých knihoven nejprve ve Velkých Losinách a později na Bludově, nacházejí se dnes mnohé archiválie, resp. rukopisy i v různých knihovnách.

Po převzetí „Žerotínského depozita“ z Moravského zemského archivu v Brně do Janovic zanikla potřeba tvořit inventář fondu RA Žerotínů-Bludov ve formě ideální, protože většina archiválií náležejících k fondu a nacházejících se v moravských archivech byla soustředěna na jedno místo.

Mimo fond zůstávají rukopisy uložené ve sbírkách knihoven – zámecké knihovny ve Velkých Losinách a Bludově, Univerzitní knihovna v Olomouci a knihovna Univerzity Palackého v Olomouci. Tyto rukopisy jsou podchyceny v katalogu Miroslava Boháčka a Františka Čády „Žerotínské rukopisy bludovské“ vydaném ve Sborníku Národního muzea v Praze v r. 1958. Nepředpokládáme, že by kdy byly sloučeny s fondem RA Žerotínů-

Bludov, proto jsme, stejně jako při zpracování fondu v r. 1970, nepovažovali za nutné zahrnovat je do inventáře.

Do inventáře byly pojaty pouze tři rukopisy, které se fyzicky ve fondu nenacházejí. Jedná se o kopiář latinských a italských listů Karla st. z Žerotína z l. 1596-1603, jenž už Boháček a Čáda označují ve svém katalogu za ztracený, a dva kopiáře českých soukromých listů Karla st. z Žerotína z l. 1612-1614 a 1621-1622, které zůstávají uloženy v Moravském zemském archivu v Brně ve Sbírce rukopisů zemského archivu – fond G 10, poř.č. 615, 755. Jejich případné převzetí bude projednáno.

K inventarizaci rodinného archivu Žerotínů bylo už v r. 1970 přistoupeno i proto, že dosavadní stav uspořádání neumožňoval jeho spolehlivé poznání.

Starší písemnosti uspořádal na počátku 20. stol. Karel Emanuel z Žerotína. Rozděлил je do patnácti věcných skupin a označil je římskými číslicemi. Podskupiny, tvořené opět podle věcného systému, signoval arabskými číslicemi:

oddělení	věc	obsah
I	1-19	Důležité rodinné diplomy
II	1-67	Čestné diplomy, spolkové řády
III	1-8	Testamenty
IV	1-9	Spisy pozůstalostního řízení
V	1-16	Genealogické spisy
VI	1-18	Nadace a darovací smlouvy
VII	1-22	Směny, postoupení, koupě a prodeje
VIII	1-2	Majetkové nároky
IX	1-29	Dopisy
X	1-16	Právní listiny
XI	1-15	Znaky
XII	1-12	Rodokmeny
XIII	1-70	Různé spisy
XIV	1-38	Čarodějnické procesy
XV	1-22	Stavební a jiné plány

Tento systém sice využil dr. Antonín Roubic v r. 1958 při pořizování základního soupisu materiálu fondu pro potřeby průvodce po archivu. Systém je však nedokonalý a struktura fondu málo odpovídající a při detailní inventarizaci jej nebylo možné zachovat. Sám Karel Emanuel z Žerotína nedodržel někdy zásady, dle nichž archiv pořádal a mnohé písemnosti zařadil do skupin, kam podle obsahu nepatřily. Např. genealogické doklady ukládal bez nějakého postihnutelelného členění buď do skupiny V. nebo XI. Vyskytují se ovšem sporadicky i v jiných skupinách. Pochopitelně by v moderním inventáři neobstála ani skupina XIII. Různé spisy. Mladší písemnosti, vzniklé z činnosti Karla Emanuela, jeho manželky Zdeňky a jeho dětí, nebyly již vůbec uspořádány.

Při inventarizaci bylo sice přihlédnuto k původnímu uspořádání a kde to bylo možné, byly zachovány některé věcné skupiny, přece však stav fondu a jeho struktura si vynutila mnohem podrobnější členění a přemanipulaci většiny písemností.

Do jisté míry se při zpracování fondu přihlíželo k základní směrnici ASMV pro pořádání rodinných archivů. O způsobu základního roztrídění písemností však rozhodla zjištěná struktura fondu. Největší množství písemností tvoří totiž genealogické a matriční záležitosti, testamenty, dále listiny a diplomy, čestná uznání a různé lenní záležitosti a nadace. Při pořádání bylo třeba přihlédnout i k diplomatickým kategoriím jednotlivých

písemností, rozhodující však byla – již vzhledem k usnadnění práce badatelů – věcní hlediska.

Na rozdíl od předepsané struktury bylo nutno rozšířit inventář o skupinu písemností, jejichž zařazení do RA je více méně sporné. Šlo o skupinu písemností, vzešlých z činnosti patrimoniální a velkostatkové správy, o nichž se většinou dnes nedá zjistit, jakým způsobem se do rodinného archivu dostaly (pravděpodobně sběratelskou činností Zdeňky a Karla Emanuela z Žerotína). Některé písemnosti jsou zřejmě duplicitními materiály – např. hlášené o stavu hospodaření – pro osobu majitele. Spisy, které bylo možno do velkostatkových fondů zpět zařadit, byly z RA vyňaty a připojeny k příslušným velkostatkům, (Vs Frýdek, Vs Valašské Meziříčí, Vs Velké Losiny a hlavně Vs Bludov). Ve fondu RA byly však ponechány písemnosti velkostatku Prusy, který není na našem území a akta inkviziční komise k čarodějnickým procesům ve Velkých Losinách. Struktura fondu se tedy jeví po provedené inventarizaci takto:

1. Písemnosti týkající se celého rodu

- A. Pojišťující společenské výsady a majetek rodu
Listiny (s podskupinou diplomů a čestných uznání)
- B. I. Kupní smlouvy, prodeje
II. Testamenty, pozůstalostní spisy
III. Nadace, důchodní nadace
IV. Dílčí procesy a dědická narovnání
- C. Ostatní písemnosti týkající se celého rodu
I. všeobecné genealogické písemnosti, vývody a rozrody, rodinné památky
II. matriční věci
III. ostatní, jinam nezařazené písemnosti

2. Osobní písemnosti členů rodu

Dle jednotlivých členů rodu podle posloupnosti, uvnitř jednotlivých částí podle diplomatických kategorií (rukopisy, spisy) s přihlédnutím k původnímu uspořádání

3. Tisky, fotografie, litografie

4. Spisy vzešlé z činnosti patrimoniální a velkostatkové správy

- A. Protokoly inkviziční komise ve Velkých Losinách
- B. Písemnosti Vs Prusy

IV.

Vzhledem k významu Žerotínů v moravských dějinách a v některých obdobích i v širším středoevropském historickém dění by se mohlo předpokládat, že jejich rodový archiv bude obsahovat velmi významné materiály. Dosavadní malý stupeň zpracovanosti tohoto fondu jen napomáhal svou tajemností neznámého k této doměnce. Provedení inventarizace fondu a poznání jeho struktury umožnila však realističtější pohled na dochované rodové písemnosti. Vedle nesporně historicky cenných archiválií obsahuje fond písemnosti méně významné.

Mezi nejvzácnějšími písemnostmi je třeba jmenovat na prvním místě souhrn rukopisů, tzv. kodexy bludovské knihovny, kde jsou taková cimelia, jako např. deník Gabriely Žerotínové, rozené Almássy, jejíž bratr byl předsedou maďarského revolučního sněmu v roce 1848. Deník totiž obsahuje dosud neznámá a závažná fakta o průběhu revolučních událostí v Maďarsku i v českých zemích. Velmi vzácné jsou dále kopie korespondence Karla staršího z Žerotína z let 1588-1636, přinášející nové poznatky k předbělohorské i pobělohorské historii českého národa. Poněkud atraktivní a ojedinělou skupinou písemností jsou protokoly inkviziční komise, kterou koncem 17. století

vyšetřovala na žerotínském panství ve Velkých Losinách případy čarodějnictví. Z novějších písemností je významná korespondence Karla Emanuela z Žerotína, který byl v letech 1900-1906 moravských místodržícím. Zde je mnoho dokumentů vysvětlujících hospodářské a národnostní poměry na Moravě, projevující se krajní nesnášenlivostí mezi moravskými Čechy a Němci. Z ostatních písemností novější doby stojí za povšimnutí jen soukromá korespondence Zdeňky z Žerotína, roz. Podstatské – Thonsern, z níž vysvítá její negativní vztah k nacizmu a velkoněmectví.

Fond lze rovněž využít pro genealogické a kulturní poměry na severní Moravě.

V.

Jelikož mnohé listiny, diplomy, čestná uznání a některé jiné písemnosti jsou většího formátu než ostatní příbuzný materiál, nevešly se do kartonů běžného formátu. Proto jsou uloženy ve velkých kartonech, které jsou pro rozlišení označeny jako fascikly.

V inventáři není rovněž kvůli jednotnosti rozlišován aktový materiál a účty. Obě rozdílné diplomatické kategorie jsou vedeny pod spojeným názvem spisy, nehledě k tomu, že účtů je jen nepatrné množství.

Jedním z mnoha problémů, se kterými se bylo třeba vyrovnat, byl problém transkripce místních a osobních jmen a jejich případný překlad do češtiny. U osobních jmen se inventář přidržuje při přepisu běžně v literatuře používaných způsobů. U přepisu místních jmen bylo postupováno dvojím způsobem. Místa, která jsou dnes součástí České republiky, jsou v inventáři i v rejstříku uváděna pouze pod dnes používaným názvem. Místa, která původně byla součástí Pruského Slezska a dnes jsou součástí Polska, jsou uváděna tak, jak se píše v originále, pouze v rejstříku je uveden i jejich dnešní, tj. polský název, popř. i počeštělý název. Je tomu tak proto, aby nedošlo k případným omylům při přepisu a překladu místních jmen.

Rejstříky jmenný, místní a věcný odkazují na inventární čísla.

Původní ideální inventář zpracoval na přelomu let 1969/1970 odborný archivář dr. Erich Šefčík ve spolupráci s prom. hist. Robertem Randýskem a dr. Adolfem Turkem. Dodatky zpracovala a do fondu a inventáře dořadila, úvod v příslušných pasážích doplnila a rejstříky nově zpracovala na přelomu 1. 1993/1994 samostatná odborná archivářka Mgr. Milena Kallerová.

Fond nyní obsahuje celkem 233 evidenčních jednotek, tj. 105 knih, 62 kartonů, 3 fascikly, 25 jednotlivin, 38 map a plánů.

Literatura o fondu

- Boháček Miroslav, Čáda František: Žerotínské rukopisy bludovské. Sborník Národního muzea, řada C, 1958
- Brettholz B. : Das gröflich zierotinishe Archiv in Blauda. Archiwalien zur neuen Geschichte Oesterreichs I., Vídeň 1913
- Čáda František : Další žerotínský kopiář. Studie o rukopisech 1962
- Haas Antonín : Archiv žerotínsko-vrbenský. Listiny a listy z let 1497-1624 (Český zemský archiv, Menší fondy a sbírky různé provenience). Praha 1948
- Haas Antonín : Žerotínský archiv a jeho význam pro rodopis. Časopis rodopisné společnosti v Praze XVI., Praha 1955
- Pauckert J. : Schlossarchiv zu Gross Ullersdorf. Archiwalien zur neuen Geschichte Oesterreichs I., Vídeň 1913
- Průvodce po Státním archivu v Brně, sv. I., Brno 1954
- Průvodce po Státním archivu v Opavě, sv. 4., Praha 1961
- Šefčík Erich : Další žerotínský rukopis nalezen. Severní Morava č. 19, 1970, str. 51
- Šefčík Erich : Příspěvek ke genealogii hrabat z Žerotínů, svobodných pánů z Lilgenau. Severní Morava č. 23, 1972
- Urbánková-Hrubá Libuše: Kancelář Karla st. z Žerotína. In: Sborník archivních prací, r. IV., č. 2, Praha 1954, s. 29-98.

Rodokmen hrabat z Žerotínů – viz příloha

Zkratky:

angl.	- anglicky
c.k.	- císařsko královský
čes.	- česky
fol.	- folio
franc.	- francouzsky
hr.	- hrabě, hraběnka
ital.	- italsky
kolor.	- kolorovaný
kož.	- kožený
lat.	- latinsky
litogr.	- litografie
MZA	- Moravský zemský archiv
nar.	- narozen
něm.	- německy
NSDAP	- Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei
orig.	- originál
ovd.	- ovdovělá
pap.	- papír
perg.	- pergamen
plát.	- plátěná
pošk.	- poškozeno
potaž.	- potaženo
provd.	- provdaná
rkps.	- rukopis
roz.	- rozená
st.	- starší
sv.	- svatý
t.j.	- to je
vaz.	- vazba
zach.	- zachovalý

Název fondu:	Rodinný archiv Žerotínů - Bludov
Značka:	RA Žerotín Bludov
Časový rozsah:	/1295/ 1427 - 1947
Počet inventárních jednotek:	624
Počet evidenčních jednotek:	233
Místo uložení:	Janovice u Rýmařova, zámek
Fond uspořádal:	PhDr. Erich Šefčík, Mgr. Milena Kallerová
Inventář sestavil:	PhDr. Erich Šefčík, Robert Randýsek, prom. hist. Mgr. Milena Kallerová
Stran:	111
Počet exemplářů:	7
Přepsala:	Libuše Grochalová
Inventář schválil:	PhDr. Karel Müller, v.r.